

Invitație la lectură – *Caranfilii*, de Ștefan Zăvoiu

O carte despre oamenii de la Dunăre, strămutați aici de la munte, o carte despre viața, aspirațiile, greutățile, neajunsurile și împlinirile lor. O carte în care găsești povești de iubire, sfaturi de viață, rețete despre reușită și oglinzi ale realității subiectiv trăită și obiectiv prezentată.

Când sufletul se simte strivit de greutatea clipei, autorul, un distins dascăl al învățământului tulcean și un om aplecat spre arta scrisului, trăiește bucuria eliberării prin împărtășire a trăirilor, a gândurilor și realităților din lumea în care încă se cuminecă și se spiritualizează permanent. Suntem onorați că ne-a făcut părtași bucuriei revelației sufletului domniei sale, că ne-a îndumnezeit prin șansa de a afla tainele ascunse în cotloanele inimii omului aflat mereu în căutarea sensului vieții. Arta mărturisirii sincere, a spovedaniei, a comunicării intime în fața cititorului reușesc să-l transforme pe lectorul cărții, îl captivează și-l metamorfozează pe toată durata lecturii. Într-o societate care luptă să-și modifice adevărata biografie, influențată de rețelele de socializare, autorul impresionează prin realismul din paginile scrise. Având ca punct de plecare istoria neamului Caranfil, începând cu bunicii, romanul se încadrează în realism, dar are și valoare documentară.

Istoria Caranfililor se împletește cu istoria fluviului, drumul transhumantic al brașovenilor siliți să-și continue viața în preajma Dunării redă drumul sinuos al personajului Nucu Caranfil, care poartă pe umerii săi întreaga istorie a neamului ca pe o cruce grea.

Naratorul obiectiv prezintă spațiul dunărean drept unul care ajută omul să se spiritualizeze prin efort trupesc. Romanul comunică *adevărul* subiectiv despre alte personae și evenimente reale, care au dobândit aură de poveste, desi uneori sunt schimbate, iar alteori redade cu conștiințiozitate.

Ca tehnici și procedee narrative sunt utilizate evocarea, confesiunea, introspecția, monologul, povestirea și descrierea. Impresionează aspectele realiste, cu precădere amănuntele despre învățământ, partea I, *Rădăcini* prezentând multe evenimente din viața lui Marin Caranfil, unul dintre cei cinci copii ai lui Marincea și al Maricăi, învățătorul care vede în această nobilă profesie un adevărat apostolat, care-și începe cariera într-un sat din Basarabia, raionul Cahul, apoi în țară, nu departe de Gropeniul natal, în Balta Brăilei, într-un sat fără școală, dar pe care o construiește bucuros. În partea a II-a, *Nucu*, sunt prezentate aspecte ale vieții școlii românești din Titov, insistând pe "datoria patriotică" a dascălilor forțați "să ajute partidul (comunist) la edificarea socialismului la sate"(pag. 149). De asemenea, sunt prezentate și alte evenimente din viața familiei lui Marin Caranfil, insistând pe viața lui Nucu, personaj cu nume simbolic, amintind parcă de singularitatea destinului său, de longevitatea cu care a fost înzestrat, dar și de belșugul care nu întârzie să apară. Personajul Nucu are multe din însușirile-calități ale autorului romanului: "băiețelul

cu ochi albaștri, timid și aproape speriat”(pag. 184), care la limba latină “știa pe de rost toată flexiunea pronumelorpersonale” (pag. 205), care e fascinat de “legile fonetice” din “etapa trecerii de la latina populară la româna primitivă comună” (pag. 214), care ajunge student la Filologie în Constanța, apoi profesor de limba română. Personajul are un destin singular, iar cititorul va fi surprins să afle unde îl duc nebănuitele căi ale vieții.

Așadar, Caranfilii este un roman despre devenirea unui om, despre istoria unui neam care s-a dovedit a fi exceptional. Citiți-l și delectați-va simțurile!

Prof. Andrei Daniela
Colegiul Dobrogean “Spiru Haret” Tulcea